

1773.

*

1. Ackermannius: Rhapsodie supplementa. Rhapsodie supplementa. Programma, quo ordinarius senior caeterique fac. juridicae aemulores memoriam Ackermannianam indicunt.

*

2. Bornius: De juribus uxoris nobilis in concursu mariti. Programma, quo ordinarius senior reliquisque doctores fac. juridicae . . . solennia doctoralia Jacobi Henrici Bornii et Christophori Tridensei Wellii indicunt.

3. Ackermannus, Joannes Friedr: Programma, quo ordinarius senior et reliqui doctores fac. jur. solennia doctoralia Joannis Friedr. Ackermannii . . . indicunt.

4. Ponikan, Christophorus Conradus, de: Rhapsodie supplementa. Programma, quo ordinarius senior caeterique doctores fac. jur. solennia doctoralia Christophori Conradi de Ponikan indicunt.

5. Bauerus, Henricus Godfridus: Simultanea investiti, quatenus unitim et quatenus secundum stripes succedant.

1773.

6. Boecknius, Joh. Gottlob: De Johanne Frederico, princ. Elect. Sax., summo historicarum patrum proleusio, orationibus in memoriam Hurianam, Siefertianam, Ridelianam. . . . 12.
7. Born, Tacitus Huricus: Specilegium observatio- num de potestate juris dicendi cum archi-marchal- lata Saxoniae capulata. 14.
8. Breuning, Christianus Hur: De causa quartae Falvidiae in legato liberationis. 15.
9. Breuning, Christianus Hur: An supervit causa scti querelae inufficiori testamenti? 16.
10. Breuning, Christianus Hur: De cautione proca- pensis. 17.
11. Breuning, Christianus Hur: An remuneratio here- ditatis paternal involvat remuneracionem datus filiae elocatae? 18.

1773.

12. Breuning, Christianus Haer: An hereditas
pretio rei singularis ex hereditate vindica-
tionem suspendat?
13. Breuning, Christianus Haer: De inutili clausula
executiva atque praesumpta causae cognitione
14. Breuning, Christianus Haer: De adaptatione femina
rum.
15. Breuning, Christianus Haer: An heres ius huius possit
sub conditione, si religionem mutaverit?
16. Breuning, Christianus Haer: Num mandataris
genus pacis causa minus ipso iure sit legatus?
17. Breuning, Christianus Haer: An omnis legati translatio
involvat ademptionem?
18. Breuning, Christianus Haer: An actione commodati
directa conveniatur etiam commodatarius, cui
res commodata evicta erat?
19. Breuning, Christianus Haer: An actio iuris coheres-
si et modum constituenti portionem stipulariam
videtur praesentem.

1773.

- 20 Breunig, Christianus Henr: An depositi actio
utilis hodie dari possit? 28
21. Breunig, Christianus Henr: An evictio praestanda
da evicta servat? 29.
- 22 Breunig, Christianus Henr: An rusticus, qui
possidet fundum horum obligatur ad opes
aeditias seu Ban-Frahen? 30.
23. Breunig, Christianus Henr: An res incorporales
comprehendantur sub hypotheca generali, in qua
mobilia et immobilia tantum mentio facta 31.
24. Breunig, Christianus Henr: De justo et injusto
circa homines non morales. 32
25. Breunig, Christianus Henr: Quaevis juris contentio
venit ad actionem Pentianam 33
26. Breunig, Christianus Henr: An exceptio domus
conductoris nocet locatori? 34
27. Breunig, Christianus Henr: De legati hypothecae rei
immobilis usus hodie. 35.

lio 1773.

28. Breuning, Christianus Huer: An remuneratio con-
ditionis in debiti valeat?
29. Breuning, Christianus Huer: An unio probrum tan-
quam inefficax rescindi possit?
30. Breuning, Christianus Huer: An exceptio Senatus con-
sulti Macedoniani locum habeat in Cambio
filii paucitas?
31. Breuning, Christianus Huer: An antea valeat pactum,
ut dos remaneat apud maritum?
32. Breuning, Christianus Huer: An jura urbana
stabularia obligent incolas municipii?
33. Breuning, Christianus Huer: De secundarum nuptiarum
jura tempore
34. Breuning, Christianus Huer: An jus glandis legendae
ejus sit, cui in sylva competit venatio?
35. Einertus, Christianus Gollat: De valore donationum
inter parentes et liberos.

1775.

35. Linertus, Christianus Gottlieb: De valore donationum in
inter parentes et liberos. 43.
36. Linertus, Christianus Gottlieb: Commentatio ad lexon. sec.
sive 17 de eo. 1786. 44.
37. Linertus, Christianus Gottlieb: Varia jura civitatis capitae
45.
38. Nommeltus, Carolus Ferdinandus: De adventu juris canonici
in Germaniam.
39. Windius, Joannes Adamus Theophrastus: De origine
et factis curiae provincialis supremae in Saxonia. 46.
40. Puetmannus, Tobias Ludovicus Ernestus, fac. jur. pro-cancella-
rius: De inopia mariti, interdum justa separationis confi-
gum temporariae causa. Programm, quo sollemnia inaugu-
ralia Christiani Hauseri Weitzelzii indicit.
41. Puetmannus, Tobias Ludovicus Ernestus: De poenis pro pe-
quentia delictorum temperandis
42. Puetmannus, Tobias Ludovicus Ernestus: De Salicis
interdicto.

1773

43. Puelmannus, Tobias Ludovicus Silesus: De remissione
pignoris uxori in bonis mariti competentis atque
jurejurando valida.
44. Ran, Christianus: De Aurelio Arcadio Charisio, veteri
jurisconsulto.
45. Richterius, Christ. Gold.: De jure thesauri a mercen-
rio inventi.
46. Richterius, Joannes Tobias: De obligatione ad custo-
diam.

1773

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

9492

1793, 16.

QVAESTIO
IVRIS GENTIVM
NVM

MANDATARIVS GENTIS
PACIS CAUSA MISSVS IPSO,
IVRE SIT LEGATVS?

QVAM

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESS. PVBLIC. ORDINAR. IVR. NAT. ET GENT.

ET SOCIETAT. LITERAR. DVISEVVRGENS.

SOCIO

DIE II. OCTOBR. ANNO MDCCCLXXIII

DEFENDET

AVCTOR ET RESPONDENS

CAIETANVS AVGVSTVS IAHN

MARIABERGENSIS.

LIPSIAE

EX OFFICINA LANGENHEMIA.

REV. PATRI

MANDATA RITE GENTIS
PACIS QVAE IN SECVSIS

ILLVSTRISSIMO ORDINI GRATIA

D. CHRISTIANVS HENR. HERTZOG

DIE II OCTOB. ANNO DOMINI MDCCCLXXII

CAESARIS AUSTRIAE

THEOPHILVS

N V M
MANDATARIVS GENTIS
PACIS CAUSA MISSVS IPSO
IVRE SIT LEGATVS?

§. I

De legatis pacis causâ missis tractaturî, ante omnia dispiciendum esse arbitramur, num illa doctrina, ad quam quaestio nostra pertinet, ita sit exculpta, omnibusque numeris absoluta, ut nullo indigeat augmento, ideoque supervacanea sit, quam nauamus, opera. Scriptores plerique, qui de legationibus egerunt, quorum quidem numerus non est exiguus, in eo peccarunt, quod huic iuri miscuerint, atque confuderint multa, quae ex vero hominum

A 2

arbi-

arbitrio descendunt, neque per solam rationem possunt demonstrari, inter quos eminent GROTIVS *), qui multas iuris legationum quaestiones ex consuetudinibus gentium diiudicare audet. Hinc nostris adhuc diebus opus desideratur, in quo seorsim omnes iuris nostri regulae ordine quodam traditae sint atque expositae, vti bene monuit de la CALLIERES *de la maniere de negotier avec les Souverains T. I.* Cuius ratio vel in eo quaerenda est, quod multi existimauerint, hanc doctrinam a sola hominum voluntate originem ducere, et, quae in ea doceri possunt, consensu gentium atque obseruantia esse introducta; neque eam posse ex sola ratione probari. In quem errorem incidit summus huius scientiae magister WIVÉFORTIVS *dans l'Ambassadeur*, vti ex eius verbis coniciere licet: *Je sçais bien, que tout ce, que j'en pourrai dire, ne fera pas une science, qui ait ses principes mathematiques, ou qui soit fondée sur des raisons demonstratives, sur les quelles on puisse faire des regles certaines et infallibles.* Non quidem plane erronea est huius viri sententia, sed valet tantum de eo, quod caeremoniarum et splendoris ergo tacito gentium consensu pactisque introductum est, cui contingere solet, quod canit poeta:

La mode passe, et l'homme ouvre les yeux.

De ipso autem legatorum iure neutiquam haec dici possunt, cum hoc pars sit iuris diuini naturalis, ideoque ex sola ratione demonstrandum. Quae cum ita se habeant,

*) De I. B. et P. l. 11. c. XVIII. IV. 2. qui dicit: *ius hoc, non ut ius naturale ex certis rationibus certo oritur, sed ex voluntate gentium modum accipit.*

❁ ❁ ❁

5

beant, facile est ad intelligendum, multas adhuc posse erui huius doctrinae veritates, et me excusationem meritorium, quod animum ad scribendum appulerim.

§. II.

Inter alias iuris legationum quaestiones paullo accuratiori cura inuestigandas illa mihi visa fuit sat grauis: num mandataris gentis liberae pacis causa missus ipso iure sit legatus? quod cum affirmare ausim, mihi erit demonstrandum, talem legatum non egere admissione principis admittentis, sed, simulac emittitur a principe suo, perfecta legatorum iura ei nec posse, nec sine laesione debere denegari.

§. III.

Priusquam ad probationem ipsam veniam, dicam, de quibusnam legatis mihi potissimum sit sermo, diuersos enim esse fines, ob quos legati mittuntur ob diuersam rerum naturam, et inde diuersos ipsos legatos, quis est, qui nesciat? Inter legatos autem pacis causa missos eos quoque numerari debere, qui, vt omnium negotiorum, sic pacis et concordiae conseruandae ergo perpetuo in aulis exterorum principum regunt, ideoque legati ordinarii audiant, vix est, quod dubitemus. Quorum vtilitatem nonnulli in dubium vocarunt, existimantes semina discordiarum ab iis inter principes suos spargi; verum, si finem, ob quem mittuntur, perpendimus, bene intelligimus, nequaquam in eorum partes transeundum esse, cum abusu nunquam tollatur vsus,

vid. CALLIERIVS *l. c. T. I.* et Cardinalis RICHELIEV *dans le testament politique T. II. chap. VI. p. m. 34. sq.* vt taceam, exploratores inter gentes esse necessarios, teste HOBBSIO *in elementis de ciue §. XIII. §. 7.* Verum enimvero cum hi legati non pacis ineundae gratia mittantur, sed et pacem a principe suo cum altero, ad quem proficiscuntur, olim initum conseruent, aliaque negotia administrent, neque mihi animus est, plura de iis adicere, propterea quod nostri instituti ratio postulet, de iis verba facere, qui, bello inter duas gentes exorto, pacis restituendae gratia emittuntur.

§. V.

Caeterum neminem posse consequi iura legatorum, nisi antea a principe, ad quem mittitur, sit admissus, certo negabitur a nemine. Pendet enim ab arbitrio principis admittendis, num admittere velit legatum alterius gentis, cum hoc non debeatur ex iure perfecto, sed officium humanitatis sit, ad quod praestandum nemo inuitus cogi potest, bene ita monente Illustr. GUTSCHMIDIO *in diss. de praerogatiua ordinis inter legatos §. 15.* vid. etiam Exc. PRAESIDIS nostri *Delin. Philos. Iusti Sect. II. Cap. V. §. 5.* Qui mittere possint legatos, docet nos GROTIUS *L. c. l. II. c. XVIII. n. 1.* et quale sit hoc ius, BYNKERSHOEK *de foro legatorum c. V.* Cum vero vix vllae sint regulae, quae exceptionem non admittant, hic quoque afferri casus posse autumo, ex quibus patet, mandatarios gentium interdum adipisci haec iura, quamuis eis nondum concessa sit admissio a principe admittente. Sic legati pacis

cis caussa missi ipso iure sunt legati, neque reiici possunt a principe, ad quem proficiscuntur, iniuolabilitas et alia legatorum iura, simulac emittuntur, eis competunt, quorum, vt speciali demum admissione fiant participes, non est necessum; ni forte quis litteras commeatus, quas legatus ab hoste, ad quem mittitur, accipit, pro admissione tacita habendas esse existimet.

§. V.

Pacem secundum Iuris Naturalis principia quaerendam esse, vbi haberi potest, luce meridiana clarior est veritas; quod si hominibus curae cordique esset, vix vquam orirentur bella tam cruenta et horrida. Nul- lum autem iustum bellum oriri potest, nisi praecedit laesio, neque eo aliud petere debemus, quam satisfactionem, vt scilicet damnum ab altero nobis illatum refarciatur. Nec perpetuo in statu hostili versari possumus, quod nec consentaneum esset legibus a summo numine hominibus per sanam rationem publicatis, et quod conseruationi hominum maxime noceret, vid. HOBBS *l. c. c. XIII.* Cum itaque tantum praestet pax, quantum bellum nobis debet esse iniustum, cum omnes tangat, quod suadet poeta colonis:

*Pace Ceres laeta est, at vos optate coloni
Perpetuam pacem.*

De necessitate pacis plura monere superfedere possem, ni animus esset, paullo vberius demonstrare, laesum
in

6

in ipſo ſtatu hoſtili et obligatum eſſe ad pacem reſtituendam, et ſatisfactione arbitrio ſuo determinata a parte laedente oblata ipſum poſſe cogi, vt ad priſtinum quietis ſtatum redeat.

§. VI.

Homini laeſo cempetere ius, vt ius ſuum contra laedentem, qui id auferre conatur, defendat, aut vt eundem ad reſtitionem ablati cogat, ſupra oſtendimus; reliquum eſt, vt addamus, litem tandem eſſe finiendam, ſimulac ſatisfactione oblata eſt, et vindictae ſatis tributum, quo facto, ſi laeſo damnum reparatur, neceſſario ad pacem ineundam obligatus eſt. Cum enim I. N. permittat, vt in deſenſione et vindicatione rerum noſtrarum lenioribus vtamur remediiſ, ſi ad hunc finem ſufficiunt, et in hoc caſu prohibeat violentiam, vid. ACHENWALL in *in prolegom. I. N. p. m. 137.* facile eſt ad intelligendum, bellum atque internecionem alterius tunc demum locum habere, cum neque ſatisfactione impetrari poteſt, neque laedens animum laedendi deponit; hinc ſi a laedente omnia ea praeſtantur, quae ad reparandum damnum et reconciliandum laeſum facere poſſunt, deſinit laedens eſſe iniuſtus, e contrario iniuſtitia vergit in laeſum, omnes pacis conditiones recuſantem. Qui ſi ipſe non vult iniuſtitiam committere, vt de pace cogitet, neceſſe eſt.

§. VII.

Neceſſitate pacis intellecta, conſequimur, omnia eſſe neceſſaria, quae eam poſſunt producere. Vt is, qui

qui in aliquem locum tendit, viis, quae ad eum ducunt, praeclusis, nunquam eo perveniet; Sic, qui finem aliquem vult, non debet negligere remedia, quibus ad eum consequendum uti oportet. Ad omnia ergo media laedens confugere potest, quae ad restaurandam pacem, finemque bello imponendum conducere queunt, in quo ei nulli a laeso ponendi limites. Quamvis enim satisfactio a laedente praestanda pendeat ab arbitrio laesi, ab eoque sit determinanda, non tamen eo usque progredi potest laesus, ut in mediis satisfaciendi eligendis praescribat, sed laedentis iudicio permittendum est, ea eligere media, quae putat suo fini maxime inferuire.

§. VIII.

Quae hactenus in prioribus §. §. protulimus, ea vero quoque sunt, si ad gentes liberas applicemus, cum I. N. ad facta et negotia gentium applicatum, gentibus etiam det iura. Igitur gentes bellum inter se exortum pacis conditionibus consopiturae ut conveniant necesse est, quod cum per principes nec fieri soleat, nec interdum possit, eligendi sunt, quibus hancce mandent provinciam. Omnes autem, qui negotiorum peragendorum gratia ad exteris gentes mittuntur, legati audiunt, et caractere repraesentatio aliisque iuribus gaudent, quae tamen non prius assequuntur, quam admissi sint a principe, ad quem ablegantur, quia admissio est humanitatis, neque ex iure perfecto debentur. At in legatis pacis causa missis aliter res est decidenda, quippe qui media sunt ad pacem restituendam, pax autem cum sit

B ne-

necessaria, media etiam, quibus provehitur, necessaria esse; fieri non potest, quin concedamus. Quae quidem egregie illustrantur verbis Sam. de COCCII in iure controuerso tit. de legat. quaest. II. *Disidentibus bello populis cuique parti natura permissum est, oblata satisfactione bellum finire: Ergo et eadem naturae lege cum securitate legatos mittere, sine quibus satisfactio afferri nequit. Quin hoc ipso, dum offertur satisfactio, desinit iniuria, desinit hostis et bellum, quod iustum non est, nisi ad reparationem iniuriae geratur: belli autem iure cessante, cessat laedendi licentia et ius hostis in legatum pacis causa missum etc.* Quae cum ita se habeant, gens legatum pacis causa mitens ex iure perfecto a principe admittente exigere potest, ut suum legatum agnoscat, eique tribuat omnia iura, quae legatis conceduntur, hinc non opus est expressa admissione, cum legatus, simulac emititur, ipso iure fit legatus, et per suum principem haec iura adipiscatur, neque possit reiici a principe admittente.

§. IX.

Nostris etiam legatis accensendi sunt buccinatores, de quibus peculiari diss. egit WILDVOGEL. Hi quidem Specialibus in Germania iuribus gaudent, eosque imperator protectioni Electoris Saxoniae subiecit, vid. WILDVOGEL *diss. cit. §. II.* et CL. BORNII *diss. de potestate iuris dicendi cum Archi-Mareschalatu Sax. copulata. obs. II. §. 5.* Solent interdum gentes buccinatores mittere, quibus tunc omnino iura legatorum competunt. Quemadmodum autem legati pacis causa missi admissione non indigent, sic buccina-

cinatores quoque, qui hostem de pacis conditionibus reddunt certiores. Quod violari non debeant, docet nos WIQUEFORTIUS l. c. *Les Generaux se servent aussi de Trompettes et de Tambours, qui ayant succedé à la fonction des herauts, jouissent aussi de leurs droits et de leurs privileges — on fait aussi violence au droit des Gens, en faisant outrage aux tambours et aux trompettes etc.* add. WILDVOGEL *diff. cit.* §. 14.

§. X.

Eadem, quae legatis aliorum negotiorum causa missis, iura conceduntur, nostris etiam competere, non est, quod commemorem. Supervacaneum quoque videtur, mentionem facere quaestionis, qui sint mittendi? ob rerum enim gravitatem non in quemlibet hoc munus potest devolui. Caeterum qui boni et prudentis legati indolem cognoscere vult, adeat BOUGEANTIUM dans l'histoire des guerres et negociations, qui ont precedées le traite de Westphalie, T. II. ubi auctor hic optimos eius temporis legatos Avauxium et Saluium depingit, atque inter se comparat, ex quo multum utilitatis in eum redundare potest, qui huic scientiae dat operam. Non addo exempla, quae non probant, sed illustrant, tantum, et quae in sola doctrina depingenda omitti possunt, ut putat BOEHMERUS in *diff. de priuatis legatorum sacris* §. 4. fecissem sane, si per angustias temporis et libelli licuisset.

DOCTISSIMO RESPONDENTI

S. P. D.

P R A E S E S.

Cum libellum proprio Marte doctè elaboratum offerres simulque postulares, ut illius defensionem in me suscipere atque in ipso certamine erudito praesidiis vices gererem; non solum summa cum voluptate hocce officium suscepi, sed etiam omni laetitia doctum libellum perlegi. Quid enim iucundius mihi esse potuisset. quam auditoris optimi caritatem agere in laude et gloria paranda. Sane sicuti diligentiam TVAM in me frequentando atque audiendo, ingenium atque iudicium in opponendo, texteritatem et fidem in me amando semper et miratus sum et magni feci; ita eo lubentius hanc mihi demandatam spartam suscepi, quo certior sum, TE in ipso erudito examine ita exhibiturum, ut exactissimae TVAE diligentiae maxime laudabile specimen sis editurus. Libellum perlegi, nihil in ea inveni, quod mihi defendi non posse visum esset. Nihil ergo emendandum censui, ne TVIS mea admitterem, et ne quid TVAE laudi detrahere velle videar. Gratulor itaque ex animo de eleganti doctrina, quam TIBI parasti quaque TE ornatum amplector, et opto ut DEVS O. M. ita TE TVAque studia beare velit. ut in sui nominis gloriam, patriae et concivium utilitatem atque TVAM TVORVMque salutem vergant. Caeterum TE rogo, ut me amare nunquam desinas, qui TE amare semper pergam. Vale. Dabam Lipsiae d. 1. Octobr. MDCCLXXIII.

ULB Halle

3

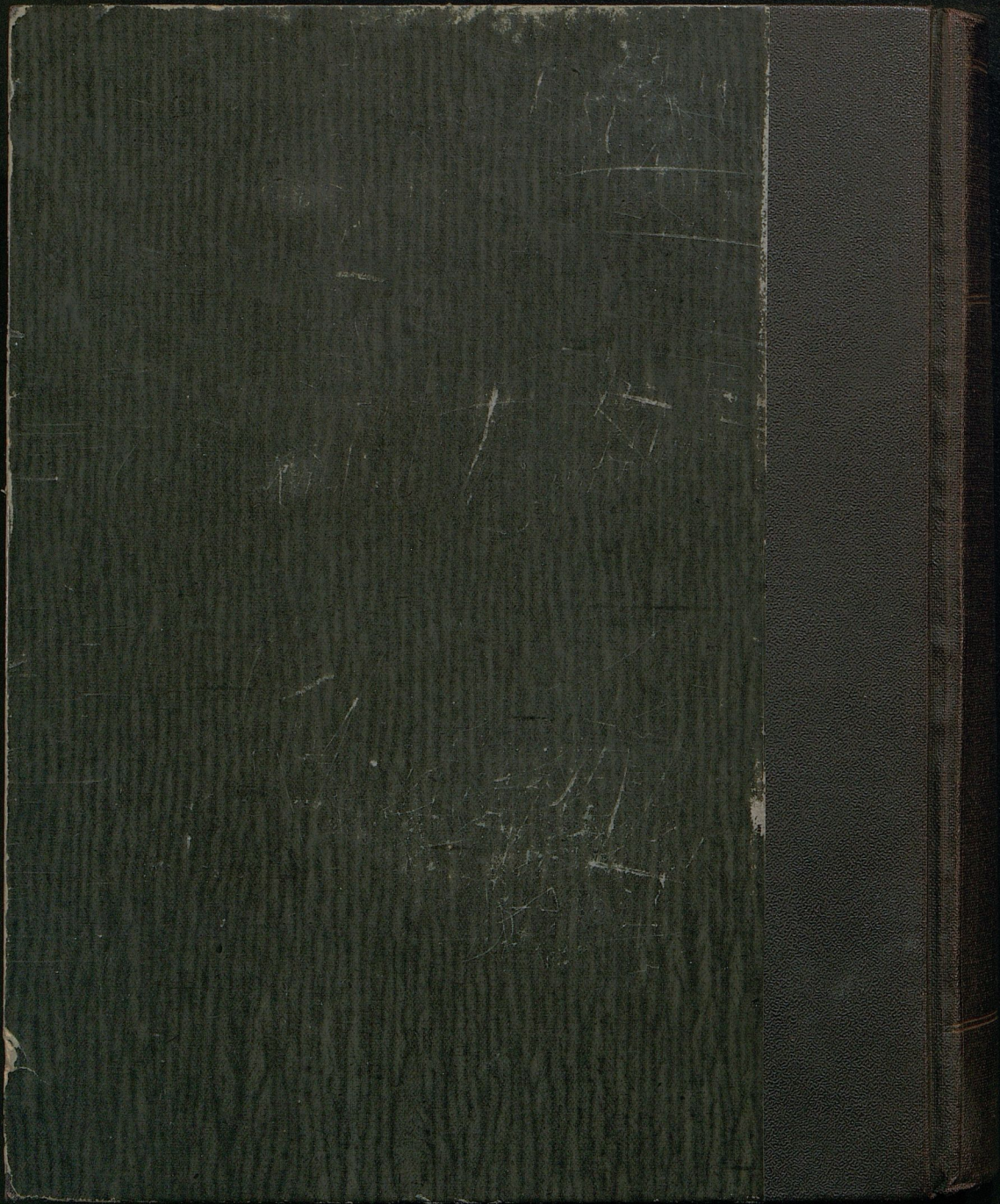
004 758 601

56

VD
18

9442

1773, 16.

QVAESTIO
IVRIS GENTIVM
NVM

MANDATARIVS GENTIS
PACIS CAUSA MISSVS IPSO.
IVRE SIT LEGATVS?

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESS. PVBLIC. ORDINAR. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITERAR. DVISVURGENS.
SOCIO

DIE II. OCTOBR. ANNO MDCCCLXXXIII
DEFENDET

AVCTOR ET RESPONDENS
CAIETANVS AVGVSTVS IAHN
MARIABERGENSIS.

LIPSIAE
EX OFFICINA LANGENHEMIA.

